

Můj pes Joe

a tanec šamanů

Jan Mašata

Muj pes Joe

a tanec šamanů

Jan Mašata

MŮJ PES JOE A TANEC ŠAMANŮ

Jan Mašata

MŮJ PES JOE A TANEC ŠAMANŮ

Je to příběh o lidech, zvířatech a kouzlech, která nás všechny spojují. O těchto kouzlech je tato kniha a všem, kdo kouzlí, ji také věnuji.

Děkuji všem, kdo mi vytvořili klid ke psaní, a těm, kdo mi přejí žít ten příběh.

Úvod

Pes Joe již čeká na dalších stránkách, aby vás mohl pozvat do světa, kde se s ním potkáte i vy. Tak čtěte, poslouchejte a vnímejte tanec, který máme všichni tam někde uvnitř. Je to hudba našich předků, tak se zastavte a třeba také uslyšíte bubnování svého šamana. Protože ten tanec uzdravuje.

I.

Věznice byla schovaná v mlze. Bylo léto, ale přesto se celý areál nořil do studeného závoje přízemního chladu. Jednotlivé rukávy nažloutlých budov se zakousávaly do všech světových stran jako prsty, které chtěly dosáhnout co nejdále, ale stejně se jim dál než k obvodovým zdem natáhnout nepodařilo. Stejně jako mužům, co zde byli nuceni trávit svůj uzamčený život.

Z dálky budova působila jako obrovská loď, jež proplouvá oparem kolem mysu Dobré naděje. Uvnitř té naděje ale tolik nebylo. Ta loď nesla název BORY.

Jednomu z mála však přece jen v tom světě mříží a železných závor naděje vysvitla.

Muži středního věku s knihou pod paží, který sledoval hemžení v protějším parku, se blížil konec trestu.

Konec věznění a pykání za čin, který spáchal snad z lásky nebo hlouposti, ale dnes věděl naprosto jistě, že ho spáchat nikdy neměl.

Co chtěl dnes, to věděl přesně.

Konec života na obojku a začátek nového tam někde venku.

Tak to vnímal a doufal v lepší život, ale hlavně v lepšího sebe sama.

Musel.

V jednu chvíli zaostřil skrz mříže a usmál se. V parku stál zase on. Chlap, který tam čas od času postával a pokaždé několik minut pozoroval okna věznice, jako by se snažil objevit někoho, koho znal ze světa na svobodě. Malý dotyk bytosti zvenku s někým uvnitř.

Na dálku bylo poznat pouze to, že šlo o nějakého bezdomovce či chudého důchodce. Působil tak podle zašedlého dlouhého kabátu, který nosil už několik let v zimě i v létě stále dokola. Více vidět na tu dálku nebylo možné, ale i tak se to dalo odhadnout. Jediným jeho doprovodem, bez kterého nikdy nepřišel, byl pes.

Vždy kolem něj zvláštním způsobem poskakoval malý černý voříšek.

Když stál v parku už dlouho, pes na něj zaštěkal a on jen mávl rukou a odcházel.

Ten obraz byl pro muže za mřížemi nepochopitelný a nikdo nevěděl, co nebo koho ten člověk vlastně hledá.

Přestože byl ze světa tam za zdí, k vnitřku již nějak patřil. Stal se jeho součástí. Spojkou a neviditelnou pavučinou naděje.

Plzeň se probouzela do nového dne i se svými trosečníky, piráty a komedianty života, kteří každý den bojovali o svou roli v představení jménem Svět.

Jeden z těch bojovníků byl i Alan.

Mladý muž, co se teprve rozhlížel a hledal a zažíval své první opravdové prohry a opravdová zklamání.

Byl mladý, tak doufal.

II.

Alan zůstal sám. Měl pocit, že tentokrát to už bude na věky.

Prostě práskla dveřmi a byla pryč. Ozvěna z chodby domu k němu donesla její pláč. To bylo vše.

Přemýšlel o tom, co v poslední půlhodině musely stěny jeho bytu poslouchat. Bitvu dvou lidí, milenců, přátel, ale hlavně soupeřů o trůn a kralování v jejich vyhroceném životě.

Nebylo vítěze.

Alan nahlas tlesknul do ticha, jako by chtěl rozehnat reali-tu. Ještě před minutou cítil bublající a vařící krev v žilách a dokázal si každé slovo před Monikou obhájit. Sílu obhajoby ale ztrácel s každou vteřinou ve vychládajícím oběhu těla.

Jedno si obhájit hodlal i přesto, že nyní už jen sám před sebou, ale nebylo mu to nic platné.

Ten víkend s kluky z kapely si prostě nechtěl nechat ujít.

Jeden víkend bez ní. Ve společnosti přátel a muzikantů. To album chtěl s nimi prostě dotáhnout do konce.

Potom by asi s muzikou praštil a plánoval věnovat veškerý svůj čas JÍ. Právě té, která už neunesla tenhle poslední ústu-pek. Jeden víkend. Dva dny života.

Nedokázal to pochopit.

Nacpal si pár nejdůležitějších věcí do batohu a na rameno nahodil futrál s kytarou. Musel se stavit ještě ve škole, kde ho čekala hodina a půl s hudebním pipláním malého Filipa.

Desetiletého klučiny, který by raději hrál s kamarády fotbal, než brnkal na nylon. Typický příklad a oběť nesplně-ných ambicí tatínka, který to dotáhl s kytarou maximálně k ohni na školním výletě. Malý Filip se měl stát nechtěnou záplatou na oživení těchto ambicí.

Alan s těmito dětmi tiše trpěl, a přestože věděl, že mu před očima nerostou noví Santanové či Hendrixové, nevzdával to hlavně kvůli těm dětem. Aby měly doma prostě klid. Před rodiči ty malé nešťastníky chválil a to, že po dvou letech měli stále ještě problém se základní stupnicí, obhajoval, jak jen to šlo. Nikdy ale nezapomněl podotknout, že jsou i jiné možnosti, kde se děti mohou realizovat. Například fotbal.

Očekával a trpělivě doufal, že to rodičům docvakne. Občas to zabralo a záře malých studentů, kteří z těch nuce-ných galejí byli takto propuštěni, by přesvítila i záblesk v Hirošimě.

Ano, měl v hudební škole i několik talentů, ale na spočítání by stačily prsty jedné ruky.

Alan dojel svým zastaralým fordem ke škole a všiml si, že už ho venku malý Filip vyhlíží. Tentokrát v doprovodu svého přemotivovaného otce. Tatík přiběhl k parkujícímu Alanovi a nenechal ho pomalu ani vylézt z auta. Hned na něj spustil.

„No, že vás vidím, pane Pirk! Helejte, tohle musí skončit, jako,“ vytáhl Alana v podstatě ze sedačky.

„O co se jedná?“ zamračil se nechápavě Alan a zamkl auto pěkně postaru klíčem.

„O co? Chtěl jsem doma po Filipovi, aby mi zahrál, co umí, a on mi začal třískat do strun a ječet něco od nějakých pankáčů. Bylo to samý FAKOF! Nebo FUKOF! Nebo jak, ale já moc dobře vím, co to znamená!“

„Hmm, a co s tím mám společného já, pane Kroutile?“

stále nechápal, ale už jenom tak naoko a koutky mu přece jenom škodolibě škubaly.

„Nemá se snad kluk učit nějaké lidovky? Nebo country písničky? Chci prostě vědět, jestli to má od vás, člověče... protože jestli jo...!“

Všichni tři za lamentování pana Kroutila vešli do budovy školy a zastavili se ve vestibulu. Alan si sundal futrál z ramene a zabodl oči do chlapa.

„Pane Kroutile, Filip zřejmě něco slyšel v rádiu a snažil se to napodobit, to je snad normální. Zaručuju vám, že ode mne to nemá. Pravda je, že kluk je dost energickej a já osobně bych ho viděl spíš někde na ledě s hokejkou v ruce než s kytarou, ale to by ode mě bylo hodně nepedagogic-ký... jako radit vám tohle.“ Alan vešel do učebny a popohnal dovnitř i malého Filipa, který se evidentně nemohl dočkat, až se dotěrného otce setřesou.

„Taky mě ta kytara stojí dost peněz, že? Proto doufám, že se něco naučí, a ne že bude do té kytary třískat jak rákoskou do koberce.“

„Jak říkám, pane Kroutile, snažíme se oba, ale jestli ho to doopravdy baví, to ví nejlíp on sám.“

„No jasně! Netušil jsem, že jste i psycholog, pane Pirk... já sice nebyl nadšený, že kluka dám k mladému učiteli jako vy, ale že to bude vypadat takhle, to mě opravdu nenapadlo!“

„Pane Kroutile, já mám žáků dost, a jestli vám není po chuti, že je mi pětadvacet, tak můžete dát Filipa ke kolegovi Re-zavému, což je letitý pedagog, ale upozorňuji vás, že se často uchyluje k fyzickým trestům. Například s oblibou mlátí děti ukazovátkem do rytmu chronometru.“ Naznačil prstem tikání chronometru a dal znát, že už ho pan Kroutil zdržuje.

„Nemusíte se hned čertit, že... no, já vás nebudu zdržovat. Jen...“

„Copak?“ obrátil oči nahoru Alan.

„No, co budete jako hrát dnes?“ zaklínil se z posledních sil ve dveřích Kroutil.

„Naši oblíbenou lidovku... takovou píseň o vráně... spokojen?“ poslal odpověď do dveří tak, aby byl dost pochopitelný nádech loučení.

„Jasně, to zní dobře... tak mi ji večer přehraješ, jo, kluku?“

hodil otec hlavou směrem k synovi, ale ten dával dostatečně najevo, že je zaneprázdněn laděním strun.

„Hezký den, pane Kroutile, na shledanou!“ vypoklonkoval ho ze dveří Alan a zavřel za ním dveře.

Otec něco zavrčel a odešel.

Z učebny po chvíli zazněly kytary a píseň s podivným tex-tem a rytmikou, která vůbec nepřipomínala lidovou píseň.

Přiletěla vrána a sedla na trní – přiletěla druhá a sedla vedle ní – přiletěla třetí a sedla na špičku...

III.

Ten chlap se očividně nemyl několik týdnů, ale také možná několik let. Potrhaná bunda a špinavé kalhoty přesně korespondovaly se zablácenými teniskami a umouněným obličejem.

Byl to jeden z těch bezdomovců, co každý den křížovali město a hledali a sbírali cokoliv, co už opustili ti šťastnější.

Patřil k veteránům plzeňských ulic. Znal každý kout a každou uličku ve městě. Znal rytmus dění, a tak věděl přesně, kdy stát u obchodáku, kde se přehraboval ve vyhozeném ovoci a zelenině. Kdy čekat za školní jídelnou na umývače nádobí, který mu každý den podal skrz zamřížované okno kuchyně polévku ve sklenici. V kolik hodin se střídají řidiči autobusů a odhazují do koše nedojedené svačiny a polo-viční zbytky nápojů v PET lahvích.

Znal to všechno a k tomu všemu se dokázal ještě dělit napůl. Napůl se svým přítelem a bratrem v podobně zavšiveném kabátě pouličního piráta, jako měl on sám. Jeho nejvěrnějším a jediným spolubydlícím z ulice byl chlupatý vořech. Chlap mu říkal Joe. Neustále na něj mluvil a volal ho a hladil a nosem se rochnil v jeho kožichu za uchem. Ti dva si byli tak podobní, že se vám při celkovém pohledu slili do jedné bytosti. Chlap a pes. Pes a chlap.

Byla v tom určitá sychravost, obzvláště v počasí, jaké panovalo tohle léto. Chlap měl takové smutně zapadlé oči, co zhasínaly už tak tmavý a zarostlý obličej. Naproti tomu byl pes pravý opak. Neustále poskakoval kolem belhajícího se starce a při každém jeho zastavení nebo zakašlání na něj vyštěkl vořechovským chraplákem.